

meget tilbage af den Domsbasun, der en kort Tid havde forlystet og halvvejs opskræmt det muntre København. Til Gengæld var der i hans Foredrag en sørgmodig Inderlighed, som gik til Hjertet.

Blandt hans Tilhørere, der mest bestod af Smaa-haandværkere, gamle Koner og unge Bondestudenter, sad der en, som de andre betragtede med Skyhed eller aabenbar Forargelse, en halvgammel Kvinde i brandrødt Liv og Kvækerkyse. Det var Susse Frederiksen, kaldet »Folkets Glæde,« der efter en fornyet Omtumlen mellem Sangerindetribunen og Hospitalet nu var havnet i Frelsens Hær. I det indfaldne Ansigt havde Fortidens Laster sat sig afskrækkende Spor. Et Stykke af Næsen var borttædt af Saar. Men den gamle Synderinde havde ikke glemt den Mand, som første Gang mødte hende med Forstaaelse og løftede hende op af Fornedrelsen. Med sit store Blik saae hun ufravendt paa Mads Vestrup, naar han talte, og der laa da et Udtryk over det vansirede Ansigt, som om det var beskinnet af alle Himmeriges Herligheder.

En Dag paa Hjemvejen fra Aviskontoret, da Mads Vestrup steg op i Sporvognen ved Holmens Bro, følte han sig pludselig svimmel. Det varede kun et Øjeblik. Inden han var kommen tilsæde i Vognen, var det omtrent forbi.

Men han blev dog lidt ængstelig, og vilde være